

Met een blindenstok op de snelweg

Hoe ga je verder
als het leven
je heeft
stilgezet?

Introductie

Dirk van de Glind
en Leonie Muiderman

'Het zijn vaak mooie, lieve en gevoelige mensen die worstelen met het leven. Voor mij zijn het helden. Jij bent zo'n held!'

Zeventien jaar is Vicky nog maar als ze het licht uit haar ogen verliest en haar leven wordt stilgezet. Het is een ramp die niet alleen haar treft. Ook haar ouders, broer en zus zijn slachtoffer en gijzelaar van deze noodlottige gebeurtenis. En ieder van hen kiest een eigen strategie om te dealen met de pijn en de zorgen die dat oproept.

Vicky's verhaal stelt indringend de vraag wat het betekent mens te zijn wanneer het leven je om de oren slaat. Hoe houd je je staande als je jezelf terugvindt met een blindenstok op de snelweg van prestatie, succes en een opgepompt schoonheids-ideaal?

Het verhaal van Vicky is gebaseerd op een waar gebeurd, eerlijk en rauw verhaal over verlies. Het wordt bevolkt door mensen van wie je als lezer gaat houden. En het laat zien dat liefde niet alles oplost, maar wel degelijk tot wonderen in staat is.

Morgenland
UITGEVERIJ

ISBN 978-90-831-3343-0

9 789083 133430 >

De verbeelding en de feiten

Een kleine verantwoording

‘Uit de werkelijkheid, die de schrijver bezighoudt, dringen zich verschijnselen en figuren aan zijn verbeelding op. Deze speelt er haar zelfstandige spel mee, en de figuren krijgen gestalte en lotgeval, die zij hun toebedeelt.’

ANTOON COOLEN (1897-1961)

Toen we aan dit boek begonnen, waren we het er snel over eens dat het niet één op één het verhaal zou moeten vertellen van Leonie Muiderman en het gezin waarin zij op 28 februari 1984 als eerste kind geboren is. Om enige privacy van de betrokkenen te waarborgen kreeg de verbeelding ruimte om gezinssamenstelling, namen en plaatsen, beroepen en bezigheden anders in te kleuren. Het is echter niet verzonnen dat Leonie als kind een bejaardenwoning zag als het huisje van haar dromen, niet wetende dat ze daar later als blinde volwassene ook daadwerkelijk terecht zou komen. De cyste, de blindheid, de halfzijdige verlamming en het BRCA2-gen van Vicky, het aneurysma van haar vader en de darmkanker van haar moeder zijn helaas ook al niet aan de verbeelding ontsproten, maar harde feiten. Zo kon het hoofdstuk ‘Merels logboek’ vrijwel letterlijk worden overgenomen uit de dagboekantekeningen van Leonies moeder. Het boek zou een verhaal moeten worden om lotgenoten en hun familieleden een hart onder de riem te steken, en om anderen meer inzicht te bieden in de complexe werkelijkheid waarin medemensen zoals zij, en hun verwanten, hun weg moeten zien te vinden. Ook zou het verhaal universele thema’s moeten aanreiken en

indringende vragen over zin en betekenis van ons menszijn moeten stellen.

Leonie en ik kenden elkaar al wat langer, maar vanaf het moment dat we besloten dit project aan te gaan zijn we intensief met elkaar gaan optrekken. Gedurende een jaar maakte zij mij in wekelijkse sessies deelgenoot van haar leven, van de rampen die zich daarin voltrokken hebben en dreigen te voltrekken, en van de enorme impact die deze in de eerste plaats voor haarzelf, maar ook voor haar ouders en zussen gehad hebben. En nog altijd hebben. De openhartige gesprekken met Leonies ouders en zussen hebben me geleerd dat er naast dit boek eigenlijk nog vier boeken geschreven zouden moeten worden. Want als iemand door een ramp getroffen wordt, gaat dat niet alleen hem of haar aan, maar worden ook naasten en geliefden slachtoffer en gijzelaar. En in het terechte streven het trauma te overleven en te boven te komen, worden gemakkelijk verschillende strategieën gevolgd die door de anderen niet altijd begrepen worden en zo, onbedoeld, voor nog meer pijn, verdriet en eenzaamheid kunnen zorgen. Daarom ook hebben Leonie en ik als uitgangspunt gehanteerd dat dit boek er alleen zou mogen komen wanneer het ook troostend en helend is voor haar ouders en zussen. Daarbij hopen we van harte dat het ook troostend en helend zal zijn voor mensen van wie het leven op soortgelijke of op andere wijze is stilgezet. En dat het mag bijdragen aan meer inzicht in de complexe problematiek die dat met zich meebrengt en aan meer begrip voor álle betrokkenen over en weer.

Voor Leonie is het vaak alsof ze met een blindenstok op de snelweg staat terwijl het drukke verkeer, waaraan zij niet meer kan deelnemen, haar aan alle kanten voorbijraast. Voortdurend

moet ze moeite doen zich te oriënteren en haar weg te vinden. Om de lezer iets van die desoriëntatie te laten ervaren is ervoor gekozen braille in te zetten als zichtbaar beeld van een onbekende wereld. Gebeurtenissen uit het nieuws zijn zonder data vermeld zodat de lezer zich wellicht afvraagt: wanneer was dat ook alweer? Hopelijk maken deze nieuwsfeiten ook duidelijk dat Vicky niet in een parallel universum bedacht is, maar dat haar leven zich afspeelt in de wereld waarin ook de lezer leeft. En dat er zich onder ons vele Vicky's en vele vaders, moeders, zussen en broers van Vicky's bevinden.

Om het verhaal meer te laten zijn dan een opsomming van gegevens, heeft de verbeelding ruimte gekregen om de blote feiten aan te kleden en ze van kleur en muziek te voorzien. Personages kregen eigenschappen, lotgevallen en attributen van anderen toebedeeld. Zo kwam Annemiek als fietsmaatje van Vicky het verhaal binnenrijden en ontpopte ze zich als kunstschilder en vriendin. In haar huizen meerdere personen die in Leonies leven een belangrijke rol hebben gespeeld of spelen. Haar naam kreeg ze van een bekende interviewster en haar manier van schilderen van Wouter Berns (www.wouterberns.nl). Het was dan ook vanzelfsprekend dat Wouter en zijn lief Marieken op het feest van Annemiek verschenen. Zonder dat ze bewust was uitgenodigd, kwam op datzelfde feest ook Lulu aangerend, de hond die door mijn dochter uit een asiel in Sarajevo was gehaald. Toen de muzikale aftrap voor het feest gegeven moest worden, was het volkomen logisch dat mijn goede vriend Oscar Pauw zich daarvoor meldde (www.meneerpauw.nl). De stilte- en meditatiegroep waar Vicky zich prettig voelde, wordt verzorgd door pioniersplek De Vuurplaats (www.devuurplaatsapeldoorn.nl) onder de naam Het Open Vuur (www.hetopenvuur.nl).

Al met al is het niet ondenkbaar dat de lezer iets van zichzelf herkent. Leonie en ik zouden er erg blij mee zijn wanneer die herkenning verder gaat dan een biografisch detail. Tenslotte zijn we allemaal mensen die hun weg moeten zien te vinden in het leven dat ons vroeg of laat om de oren slaat. We hopen dat de lezer vooral ook de veerkracht, vriendschap en liefde zal herkennen die nodig zijn om daar mee te dealen. En dat zij of hij door het lezen van dit boek de eigen weg met meer vertrouwen zal gaan.

Dirk van de Glind

Inhoud

1. Het kind	16. Hoe het is
2. Het donker	17. Bloed
3. De droom	18. Verzoening
4. Het meisje	19. Parijs
5. Merels voornemen	20. Grote plannen
6. Sjoerds vertwijfeling	21. Goddelijk
7. Vicky's vlucht	22. Indicaties
8. Merels logboek	23. John Lennon
9. De reparatie	24. Energierekening
10. Zeventien	25. De engel
11. Mensen zoals Gijs	26. Patat
12. Baarmoeder	27. Het geschenk
13. Rupsen	28. De herkenning
14. De prins en de prinses	29. De vrouw
15. Vuurwerk	De verbeelding en de feiten

Hoe het is

Ik heb een afspraak bij de kapper en heb zin in een lekker luchtige coupe. Rianne, die op bezoek is voor weer eens een uurtje begeleiden, moet ook die kant op en ze geeft me een lift naar het centrum. Het is nog vroeg als we bij het Hannelotte van Elstplantsoen aankomen en het lijkt me handig om Morris nog even uit te laten voor ik in de kappersstoel mag plaatsnemen.

Vanuit mijn herinneringen kan ik mij een goede voorstelling maken van waar we zijn. Denk ik. Vroeger fietste ik hier langs op weg naar school. Maar om hier nu te lopen als blinde, met een geleidehond, dat blijkt al snel iets heel anders te zijn. Toen fietste ik hier achteloos langs en vond m'n weg zonder er zelfs maar een seconde moeite voor te doen. Nu heb ik al m'n overgebleven zintuigen nodig en is iedere voorzichtige stap op zichzelf al een uitdaging.

Ik wil m'n goede humeur niet laten bederven en houd mezelf voor dat ik dat stukje naar de kapper echt wel vinden kan. Het zonnetje schijnt – wie doet me wat? Morris en ik zijn goed op elkaar ingespeeld en we hebben voor grotere uitdagingen gestaan.

Hé, sta ik nu voor de bieb? Zie je wel, simpel zat! Dan moet ik zo dadelijk dus naar links. Maar dan hoor ik het gezellige gepraat dat alleen maar van terrasjes kan komen. Waar ben ik verdorie? Na lang nadenken be-grijp ik dat ik m'n positie in de vorige straat verkeerd heb ingeschat. In ieder geval ben ik het nu helemaal kwijt.

Wanneer ik om hulp vraag, zegt een mevrouw vriendelijk dat ik in de buurt ben. 'Nog een kleine honderd meter en dan rechtsaf!' zo besluit ze haar uitleg.

Ik zet me weer in beweging, maar kom niet waar ik wezen wil. De gezelligheid van mensen op terrassen in de zonneschijn klinkt me nu van alle kanten tegemoet en Morris weet het ook niet meer. Hoe zou hij ook?

'Nee joh,' hoor ik weer de vriendelijke stem van de behulpzame vrouw, 'je moet meer rechts aanhouden. Ik loop wel even met je mee.'

Ze neemt me bij de arm en binnen een minuut neemt het geroezemoes af en voel ik me meer op mijn gemak onder de bomen van de Slingeraklaan. De vrouw neemt afscheid. Ik vermoed dat ze teruggaat naar haar terras en gezelschap. Wat zou ze drinken? Ze heeft een stem voor sherry besluit ik, al kan ik niet uitleggen waarom ik dat denk.

Na nog wat dralen en nog één keer vragen komen Morris en ik dan toch bij de kapper aan. Ze ontvangt me hartelijk, helpt me uit m'n jas en in haar stoel. Morris nestelt zich met een geeuw een paar meter verderop. Hij heeft wel wat rust verdiend. Maar als de kapster een bak met water voor hem neer zet, hoor ik hem gretig slobberen.

Ik had me deze zoektocht kunnen besparen door me voor de deur af te laten zetten, maar ben blij dat ik het niet gedaan heb. Ik ben toch maar weer onder de mensen geweest en heb weer iets geproefd van de lente en van het uitgaansleven. En ik heb wat extra lichaamsbeweging gehad.

'Zo, die was wel toe aan een beetje water,' constateert de kapster. 'En? Hoe gaat het met jou?' vraagt ze terwijl ze me de kapperscape omdoet. Het kriebelt een beetje als ze de lintjes strikt in m'n nek.

'Hartstikke goed!' zeg ik en hoor meteen dat het wel wat overdreven klinkt. Maar ik geniet van m'n knipbeurt. Het is fijn om zo aangeraakt te worden door iemand die het goed met me meent en die verder niets van me moet. Het heeft iets geruststellends en ik word er een beetje slaperig van.

'Mag ik je misschien iets persoonlijks vragen...?' De stem van de kapster doet me terugkeren in de stoel. Ze klinkt alsof ze niet gerust is op mijn antwoord.

'Vragen staat vrij en nee is ook een antwoord!' zeg ik zo monter mogelijk.

'Het is misschien wel een stomme vraag, hoor,' zo verontschuldigt ze zich bij voorbaat. 'Maar hoe is dat nou om blind te zijn..?'

Ik heb die vraag wel vaker gekregen en heb mijn antwoord klaar: 'Als je dat een beetje wilt ervaren, moet je eens een dag met een blinddoek om gaan lopen.'

'Een hele dag..?' vraagt ze.

Met een blindenstok op de snelweg

Hoe ga je verder als het leven je heeft stilgezet?

252 blz.

ISBN 9789083133430

www.morgenlanduitgeverij.nl

www.dirkvandeglind.nl

dvdglind@hotmail.com

**Voel je vrij om deze pdf
te delen met wie je maar wilt.**